

Nora Roberts

**VEČERAS
i ZAUVEK**

Prevela Vesna Janković

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2008.

1.

Bio je sumrak, onaj čudni, skoro mistični interval kada su svetlost i tama u savršenoj ravnoteži. Za nekoliko trenutaka meko plavetnilo će se pretvoriti u vatrene boje zalaska sunca. Senke su se izdužavale; ptice su utihnule.

Kesi je stajala u podnožju stepenica koje su vodile do zdanja Tejlor. Podigla je pogled do masivnih belih stubova i starih crvenih cigala sa ogromnim prozorima. Tri sprata. Kroz navučene zavese naziralo se svetlo. Kuća je imala onu vrstu dostojanstva koje donosi novac. Stari novac, nasleđeno dostojanstvo. Zastrašujuće, pomislila je, dok je pogledom ponovo prelazila od vrha do podnožja kuće. Ali, kuća je imala stila. U sumraku je delovala umirujuće. Podigla je alku i zakucala na hrastova vrata. Zvuk je odjeknuo u sumraku i izmamio joj osmeh. Okrenula se da posmatra boje koje su krvarile na nebu. Već je bila više noć nego dan. Vrata iza nje su se otvorila. Okrenuvši se, Kesi je ugledala nisku, tamnokosu ženu, u crnoj uniformi sa belom keceljom. Kao u filmovima, pomislila je, i opet se nasmešila. Ovo, na kraju krajeva, može da bude avantura.

„Zdravo.“

„Dobro večer, gospođo.“ Služavka je bila ljubazna, stajala je na sredini vrata kao stražar u dvorcu.

„Dobro večer“, reče Kesi zabavljajući se. „Mislim da me gospodin Tejlor očekuje.“

„Gospođica Vajat?“ Služavka ju je sumnjičavo posmatrala. Nije se pomakla da je propusti unutra. „Mislim da vas g. Tejlor očekuje sutra.“

„Da, ali došla sam večeras.“ I dalje se smešeći, kliznula je pored služavke u glavni hol. „Možda biste želeli da mu kažete da sam stigla“, predložila je i okrenula se da pogleda luster, sačinjen od tri dela, koji je prosipao svetlost po tepihu.

Pažljivo gledajući Kesi, služavka je zatvorila vrata. „Sačekajte ovde.“ Pokazala je na stolicu u stilu Luja XVI. „Obavestiću g. Tejlora da ste stigli.“

„Hvala.“

Služavka se bešumno udaljila.

Kesinu pažnju je već privukao autoportret Rembranta. Proučila ga je i prešla do sledećeg platna. Renoar. Ovo mesto je kao muzej, pomislila je, i nastavila da se lagano kreće niz hol, razgledajući platna kao što bi to uradila u nekoj galeriji. Za Kesi su ovakva umetnička dela bila javno vlasništvo – da budu poštovana, da im se dive i, najviše od svega, da budu viđena. Pitala se da li iko zaista živi ovde, i prstom prešla po teškom, zlatnom ramu. Pažnju su joj privukli prigušeni glasovi. Instinktivno je krenula u tom pravcu.

„Ona je jedan od vodećih autoriteta za kulturu američkih Indijanaca, Džordane. Njen poslednji rad je visoko ocenjen. A kako ima samo dvade-

set pet godina, praktično je neka vrsta fenomena u antropološkim krugovima.“

„Svestan sam toga, Hari, u protivnom se ne bih složio sa tvojim predlogom da sarađuje sa mnom na knjizi.“

Džordan Tejlor je promešao martini. Pio je polako, zamišljen. Piće je bilo suvo i savršeno, sa malo vermuta. „Zaista se pitam kako ćemo se slagati tokom narednih nekoliko meseci. Usedelice profesionalci su zastrašujuće i nisu moje omiljene pratilje.“

„Džordane, ti ne tražiš pratilju“, podsetio ga je drugi čovek i izvadio maslinu iz čaše. „Ti tražiš eksperta za kulturu američkih Indijanaca. I to ćeš i dobiti.“ Progutao je maslinu. „Pratilje mogu da dekoncentrišu.“

Napravivši grimasu, Džordan Tejlor je spustio čašu. Bio je uznemiren, a nije znao zašto. „Jedva mogu i da pomislim da bi tvoja gospođica Vajat mogla da dekoncentriše nekoga.“ Stavio je ruke u džepove savršeno skrojenih pantalona, posmatrajući prijatelja koji je ispijao martini. „Imam jasnu sliku: kosa boje blata začesljana unazad, koščato lice, debele naočare sa staklima od tri inča na dugom nosu. Odelo da naglasi nedostatak oblina i ortopedske cipele broj deset.“

„Broj šest.“

Oba su se čoveka okrenula prema vratima i zagledala se u nju.

„Dobar dan, gospodine Tejlor.“ Kesi je ušla. Prešla je sobu i pružila ruku Džordanu. „A vi mora da ste dr Rouds. Proteklih nedelja smo se baš dopisivali, zar ne? Drago mi je što sam vas srela.“

„Da, pa. Ja...“ Harijeve guste obrve su se opustile.

„Ja sam Ketlin Vajat.“ Široko mu se osmehnula pre nego što se okrenula prema Džordanu. „Kao što vidite, ne češljam kosu unazad. Verovatno ne bi ni ostala očešljana unazad čak i kada bih to uradila.“ Povukla je jednu od kovrdža koje su joj uokvirivale lice. „A moja kosa nije boje blata“, nastavila je lagano, „ova boja je poznata kao jagoda crveno. Lice mi nije koščato, iako imam lepe jagodice... Imate li upaljač?“

Preturala je po tašni, tražeći cigaretu, onda je sa očekivanjem pogledala u Harija Roudsa. On je potražio upaljač u džepu. „Hvala. Gde sam ono stala? Oh, da!“ Nastavila je pre nego što je ijedan muškarac mogao da progovori. „Zaista nosim naočare za čitanje – kada mogu da ih nađem – ali sumnjam da ste mislili na to, zar ne? Šta bih još mogla da vam kažem? Mogu li da sednem? Bole me noge.“ Ne čekajući odgovor, sela je na stolicu presvučenu zlatnim brokatom. Zastala je i otresla cigaru u kristalnu pepeljaru. „Već znate koji broj cipela nosim.“ Naslonivši se, posmatrala je Džordana Tejlora svojim zelenim očima.

„Pa, gospođice Vajat“, konačno je progovorio, „ne znam da li da se izvinim ili da vam aplaudiram?“

„Radije bih popila jedno piće. Imate li tekilu?“

Odmahnuvši glavom uputio se prema baru. „Ne verujem da imamo tekilu, može li vermut?“

„Može, hvala.“

Kesi je razgledala sobu. Bila je velika, savršen kvadrat, obložena drvetom i opremljena nameštajem u teškom brokatu. Bogato ukrašen mermerni kamin dominirao je na jednom zidu. Iznad njega se

nalazilo ogledalo uramljeno u mahagoni, u kome se oslikavao drezdenski porcelan.

Suviše zvanično, pomislila je, posmatrajući strogu eleganciju. Njoj bi se više dopadalo da zavese budu širom razmaknute, ili, još bolje, potpuno uklonjene i zamenjene nečim malo manje tamnim. Verovatno se ispod tepiha nalazio divan drveni pod.

„Gospođice Vajat...“ Džordan joj je ponovo privukao pažnju dok joj je pružao čašu. Njihove oči su se znatiželjno srele, ali je onda neki pokret na vratima privukao njihovu pažnju.

„Džordane, Milisent mi reče da je gospođica Vajat stigla, ali mora da je odlutala.“ Žena koja je ušla u sobu zastala je kada je ugledala Kesi. „Vi ste Kettlin Vajat?“ Kao i služavka nešto ranije, i ona je pažljivo posmatrala ženu u sivim pantalonama i plavoj bluzi.

Kesi otpi gutljaj i nasmeši se. „Da, to sam ja.“ I ona je pažljivo posmatrala elegantno odevenu damu. Majka Džordana Tejlora, Beatrisa Tejlor, bila je pažljivo našminkana, odevena besprekorno i sa stilom. Beatrisa Tejlor zna ko je i šta je ona, pomisli Kesi.

„Morate nam oprostiti na maloj zabuni, gospođice Vajat. Nismo vas očekivali pre sutrašnjeg dana.“

„Uspela sam da se organizujem brže nego što sam to očekivala“, odgovori Kesi i otpi još jedan gutljaj. „Uhvatila sam raniji let.“ Ponovo se nasmešila. „Nije bilo nikakve svrhe da gubim vreme.“

„Naravno.“ Beatrisa se za trenutak namrštila. „Vaša soba je spremna.“ Pogledala je u sina. „Smeštila sam gospođicu Vajat u sobu pored Alison.“

„Pored Alison?“ Džordan je zastao, paleći cigaretu, i pogledao majku.

„Da. Mislila sam da bi gospođica Vajat možda uživala da ima društvo. Alison je moja unuka“, objasnila je Kesi. „Živi sa nama otkako su moj sin i njegova žena poginuli pre tri godine. Imala je samo osam godina, siroto dete.“ Ponovo je svoju pažnju usmerila na Džordana. „Izvinite me, pobrinuću se za vaš prtljag.“

„Dobro.“

Kad je njegova majka izašla iz sobe, Džordan sede na sofu. „Možda bismo mogli da malo porazgovaramo o poslu.“

„Naravno.“ Kesi je ispila vermut i spustila čašu na sto. „Želite li da to bude stroga rutina – znate, određeni sati? Od devet do dva, od osam do deset. Ili želite da stvari idu svojim tokom?“

„Da idu svojim tokom?“ ponovio je Džordan i pogledao Harija.

„Da. Znate na šta mislim.“ Rukom je napravila pokret, opisujući šta je mislila.

„A, da.“ Džordan je klimnuo glavom. Ovo sigurno nije bio kruti, neprimetan naučnik iz njegove mašte. „Zašto ne bismo probali oba načina?“

„Dobro. Volela bih da sutra pogledam vaš nacrt, da bih stekla bolji utisak o tome šta imate na umu. Možete mi reći šta biste najpre radili.“

Kesi je proučavala Džordana za trenutak, dok je Hari sebi pripremao još jedan martini. Veoma zgodan, ocenila je, na način Vol strita. Lepa kosa; toplo smeđa sa nekoliko svetlijih pramenova. Mogao bi odmah da izađe iz ovog muzeja i ode na plažu,

pomislila je, ali je sumnjala da on to voli. Uvek su joj se sviđale plave oči kod muškaraca, a Džordanove su bile veoma tamne. I, pomislila je, veoma pronicljive. Mršavo lice. Dobre kosti. Pitala se da li ima čejenske krvi. Izgled lobanje je bio veoma sličan. Prefinjena odeća i maniri bili su pomalo u neskladu sa senzualnošću oko usana. Kontrast joj se dopadao. Bio je građen kao teniser, razmišljala je. Dobra ramena, uredne, jake šake. Očigledno je imao ekskluzivnog i konzervativnog krojača. Zaista šteta, pomislila je opet. Budi oprezna, govorila je sebi, ima ovde nešto više od onoga što se vidi. Osećala je da se ispod hladne prefinjenosti krije temperament. Znala je, na osnovu njegovih knjiga, da je inteligentan. Jedina greška koju je nalazila u njegovom radu bila je izvesna hladnoća.

„Sigurna sam da ćemo dobro saradivati, gospodine Tejlor“, reče glasno. „Radujem se početku. Vi ste dobar pisac.“

„Hvala.“

„Ne zahvaljujte meni, ja s tim nemam nikakve veze.“ Nasmejala se.

Džordanove usne su se instinktivno pokrenule, kao da se pita u šta je to uleteo.

„Veoma mi je drago što imam priliku da vam pomognem u istraživanju“, nastavila je. „Pretpostavljam da bi, zapravo, trebalo da se zahvalim vama, dr Rouds, što ste predložili mene.“ Usmerila je pogled na Harija.

„Pa, znate – vaše preporuke su bile besprekorne.“ Hari je zamuckivao pokušavajući da poveže Ketlin Vajat, čije radove je čitao, sa ovom vit-

kom devojkom kovrdžave kose koja mu se smešila. „Diplomirali ste na univerzitetu Merilend?“

„Tačno. Na Merilendu sam diplomirala antropologiju, a onda sam magistrirala na Kolumbiji. Radila sam sa dr Spellingom tokom njegove ekspedicije u Koloradu. Verujem da vam je pažnju privukao moj rad o tome.“

„Izvinite, gospodine“, na vratima je stajala služavka, „prtljag gospođice Vajat je odnet u njenu sobu. Gospođa Tejlor je mislila da bi gošća možda želela da se osveži pre večere.“

„Preskočiću večeru, hvala.“ Kesi se obratila neposredno služavci, a onda se okrenula dr Roudsu. „Idem u sobu. Putovanje me umori. Laku noć, dr Rouds. Pretpostavljam da ćemo se viđati narednih meseci. Vidimo se ujutru, gospodine Tejlor.“ Kliznula je iz sobe na isti način na koji je ušla u nju, ostavljajući oba čoveka da zure za njom.

„Pa, Hari...“ Džordan je pomislio kako soba ne može da se vrati u prvobitni red. „Šta si ono rekao o odvratanju pažnje?“

Sledeći služavku uz stepenice, Kesi se našla na vratima svoje sobe. Sobom su dominirale bledoružičasta i zlatna boja. Ružičaste zavese visile su uz bele zidove; ružičasti i zlatni jastuci ukrašavali su izrezbarene stolice iz doba Regenta. Tu se još nalazio i toaletni stočić prekriven zlatnim stolnjakom i veliki divan presvučen plišom u tamnijoj nijansi ružičaste. Krevet je bio ogroman sa baldahinom i ružičastim satenskim prekrivačem.

„Za ime sveta“, promrmljala je prelazeći prag.

„Izvinite, gospođice?“

Kesi se okrenula služavci i nasmešila se. „Ništa. Ovo je baš soba.“

„Kupatilo je ovde, gospođice Vajat. Želite li da vam priprelim kupku?“

„Da mi pripremite – ne.“ Kesi se nasmejala, nesposobna da se obuzda. „Ne, hvala vam – Milisent, zar ne?“

„Da, gospođice. Ako vam nešto treba, samo pritisnite broj devet na kućnom telefonu.“ Milisent je bešumno kliznula kroz vrata i pažljivo ih zatvorila za sobom.

Kesi je spustila tašnu na krevet i počela da istražuje. Za njen ukus, ova soba bila je suviše savršena i suviše ružičasta. Odlučila je da to ignoriše i da što manje vremena provodi među njenim zidovima. Osim toga, bila je suviše umorna od putovanja avionima i taksijima da bi se brinula gde će da prespava. Počela je da traži spavaćicu koju je Milisent očigledno već stavila u komodu.

„Slobodno“, viknula je čuvši kucanje na vratima. Nastavila je da prevrće pažljivo složen veš. Bacila je pogled na ogledalo. „Zdravo. Ti mora da si Alison.“

Ugledala je visoko, mršavo dete u jednostavnoj skupoj haljini. Duga plava kosa bila je lepo oblikovana i skupljena trakom. Oči su joj bile velike i tamne, ali se u njima nije videla ni sreća ni tuga. Kesi je osetila sažaljenje.

„Dobro veče, gospođice Vajat“, Alison je prekinula ćutanje, ali nije kročila dublje u sobu. „Mislila sam da treba da vam se predstavim, pošto ćemo narednih meseci deliti isto kupatilo.“

„Dobra ideja.“ Kesi se okrenula prema Alison. „Iako mislim da bismo uskoro naleteli jedna na drugu pod tušem.“

„Ako imate neko omiljeno vreme za kupanje, gospođice Vajat, biće mi drago da vam izađem u susret.“

Kesi je krenula prema krevetu da bi spustila spavaćicu. „Nisam zahtevna. I ranije sam delila kupatilo.“ Lagano je sela na krevet i sumnjičavo pogledala baldahin. „Pokušaću da ti ujutru ne smetam. Pretpostavljam da ideš u školu.“

„Da, ove godine pohađam školu. Prošle godine sam imala nastavnika. Vrlo sam osetljiva.“

„Tako, dakle“, Kesi je izvila obrve, pokušavajući da se ne nasmeje. „Ja nisam.“

Alison se namrštila. Nesposobna da odluči da li da uđe u sobu ili ode, oklevala je na pragu.

Kesi je primetila nesigurnost, naučene manire, ruke pažljivo sklopljene na struku preko skupe haljine. „Kaži mi, Alison, šta vi ovde radite kada hoćete da se zabavite?“

„Da se zabavimo?“ Fascinirana, Alison je zakoračila u sobu.

„Da, da se zabavite. Ne možeš sve vreme da ideš u školu.“ Sklonila je sa očiju jednu neposlušnu kovrdžu. „A ja sigurno neću da radim dvadeset i četiri sata dnevno.“

„Postoji igralište za tenis.“ Alison je prišla bliže. „I bazen, naravno.“

„Volim da plivam“, nastavila je pre nego što je Alison mogla da kaže bilo šta. „Ali, u tenisu nisam dobra. Da li ti igraš?“

„Da, ja...“

„Odlično. Možda bi mogla da me podučavaš.“
Ponovo je pogledom preletela sobu. „Da li je tvoja soba ružičasta?“

Alison je za trenutak zurila u nju, pokušavajući da shvati promenu teme. „Ne, ona je u plavim i zelenim tonovima.“

„Hm, dobar izbor.“ Kesi napravi grimasu prema zavesama. „Sa petnaest godina sam svoju sobu okrečila u ljubičasto. Dva meseca sam imala košmare.“ Alison je zurila u nju ne trepćući. „Nešto nije u redu?“

„Ne izgledate kao antropolog“, izlete Alison, koja zadrža dah zbog svoje nepristojnosti.

„Ne?“ Kesi pomisli na Džordana i podiže obrve. „Zašto?“

„Lepi ste.“ Krv jurnu u Alisonine obraze.

„Misliš?“ Kesi ustade da se pogleda u ogledalo. Suzi oči. „Ponekad i ja to pomislim, ali najčešće mislim da mi je nos suviše mali.“

Alison se zagledala u Kesin odraz. Kada su im se pogledi sreli u ogledalu, Kesine oči je obasjao osmeh. Bio je to lagan, topao osmeh. Alison, čije su usne nalikovale onima njenog strica, nesvesno je uzvratila.

„Moram da siđem na večeru.“ Krenula je unatraske iz sobe, ne želeći da iz vida izgubi osmeh. „Laku noć, gospođice Vajat.“

„Laku noć, Alison.“

Dok su se vrata zatvarala, Kesi uzdahnu. Zanimljiva grupa. Ponovo je pomislila na Džordana.

Veoma zanimljivo. I gde se Kesi Vajat uklapa u sve ovo?

Polako je otišla do kreveta i opet podigla spavaćicu. Uzdahnuvši, sede na divan. Razgovor koji su Džordan i dr Rouds vodili kada je ona naišla više ju je zabavljao nego naljutio. Pa ipak... Kesi se ponovo prisetila Džordanovog opisa. Tipično. Tipična slika običnog čoveka o naučniku koji je slučajno žena. Kesi je bila potpuno svesna da je Harija Roudsa izbacila iz ravnoteže. Na usnama joj je zatreperio osmeh. Pomislila je kako će joj se on dopasti. Bio je trezven i pompezan i, verovatno, veoma dobar. Beatrisa Tejlor je bila nešto sasvim drugo. Kesi se opružila na divanu i naredila sebi da se opusti. Između nje i stare dame nije bilo ničega zajedničkog, ali, pomislila je Kesi, ako bude sreće, neće biti neprijatelji. A što se tiče deteta... Kesi je zatvorila oči i počela da otkopčava bluzu. Alison. Zrela za svoje godine, možda i suviše.

Kesi je znala šta znači izgubiti roditelje u detinjstvu. Postojala su osećanja zbunjenosti, izdaje, krivice. Suviše za mladog čoveka. Pitala se ko joj zamenjuje majku. Beatrisa? Kesi odmahnu glavom. Nikako nije mogla da zamisli tu elegantnu ženu kako se majčinski ponaša prema jedanaestogodišnjem detetu. Ona se sigurno brinula da Alison bude dobro obučena, dobro hranjena i dobrih manira. Kesi ponovo oseti sažaljenje. A tu je i Džordan. Uz još jedan uzdah, Kesi se podignu dovoljno da izvuče bluzu i izuje cipele. Neće biti nimalo lako približiti mu se, a Kesi nije bila ni sigurna da to želi. Ustade, otkopča pantalone i požuri u kupatilo. Želela je da svoje obrazovanje i svoje iskustvo iskoristi u radu na knjizi. Želela je da vidi da informacije koje mu

bude dala budu iskorišćene na najbolji mogući način. A ono što želim sada, pomislila je dok je okretala slavinu, jeste topla kupka. Sati provedeni u avionu, uz prethodnu nedelju predavanja u Njujorku potpuno su je iscrpeli. Razmišljanje o Džordanu Tejloru će naprosto sačekati. Sutra će, pomislila je skliznuvši u kadu, ionako brzo doći.

2.

Sunce je svetlucalo na površini vode u bazenu, dok je Džordan završavao svoj deseti krug. Sekao je vodu jakim, sigurnim zaveslajima. Kada je plivao nije razmišljao, već je jednostavno dozvoljavao svom telu da preuzme komandu. Kao romanopisac, suviše često je bio zaokupljen likovima i mestima. Rečima. Započinjao je dan pročišćavanjem kroz fizički napor.

Tog jutra se još jedan lik uvukao u njegove misli. Ketlin Vajat. Bila je fascinantna. Uopšte nije bio siguran da želi da ga fascinira saradnik. Rad mu je bio važan, a roman na kome je trenutno radio mogao bi biti najvažniji u njegovoj karijeri. Pomislio je da bi bilo bolje da je Ketlin Vajat bliža onome kako ju je on zamišljao. Stvarnost je bila suviše uznemiravajuća.

Kad se približio ivici bazena i okrenuo da napravi još jedan krug, primetio je neki pokret. Džordan podiže pogled i ugleda nejasno lice po kome su se rasule crveno-plave kovrdže.

„Zdravo.“

Džordan obrisa vodu sa očiju. Zagledao se u svoju saradnicu. Kesi je sedela na ivici bazena. Šorts

i majica su otkrivali belinu kože. Oči su joj veselo blistale dok mu se smešila. Zaista suviše uznemiravajuće, ponovo je pomislio.

„Dobro jutro, gospođice Vajat. Poranili ste.“

„Pretpostavljam da se nisam privikla na promenu vremena.“

Izenada je shvatio da u njenom glasu nema istočnog, već pomalo južnjačkog akcenta. „Bila sam na trčanju.“

„Na trčanju?“ ponovio je, pokušavajući da odredi njen nejasan akcent.

„Da. Trčim.“ Pogledala je prema savršenom nebu. „Trčala sam i pre nego što je to bilo moderno. Iako odbijam da budem deo trenda, ne mogu da prestanem. Da li plivate svako jutro?“

„Kad god to mogu.“

„Možda bih mogla da probam to umesto trčanja. Kod plivanja se koristi više mišića, a čovek se i ne znoji.“

„Nikada o tome nisam razmišljao na takav način.“ Izašao je iz bazena i uzeo peškir.

Kesi ga je posmatrala dok je oštrim pokretima brisao kosu. Njegovo telo, koje se presijavalo od kapljica vode, bilo je vitko, čvrsto i preplanulo. Ruke i ramena su mu bili u mišićima. Dlake na grudima su mu bile svetle, kao i svetliji pramenovi kose koji su izbledeli na suncu. Kesi je bila u pravu kada je pomislila da se ispod konzervativnog odela krije telo sportiste. Osetila je uznemirenost, ali ju je potisnula. Ovo nije bio čovek sa kojim bi trebalo ulaziti u vezu, niti je ovo bio trenutak za tako nešto.

„Plivanje vas baš održava u formi“, primetila je.